

Marija Snežna v Fikšincih

Povabilo na romanje, 5. avgusta

Romali bomo z avtobusom. Odhod avtobusa izpred župnijske cerkve v Trnovem bo ob 7. uri.

Slovesno žegnanjsko mašo bomo obhajali skupaj s tamkajšnjimi vaščani ob 10. uri. Po maši bo skupno kosilo, ki ga bomo pripravili skupaj: vaščani in mi, kar bomo prinesli s seboj. Po kosilu bomo obiskali še Pertočo in Grad. Če bomo v dobri kondiciji, se bomo oglasili tudi v stolni cerkvi v Murski Soboti. V Ljubljano se bomo vrnili do 21. ure.

Cena prevoza avtobusa bo gratis, dar za vse rojstne dneve udeležencev. Vabilo na romanje je odprto za vse trnovske župljane in za druge, ki to želite. Vabilo je odprto vsem, otrokom, mladim in starejšim.

Goričko obsega več kot polovico slovenskega ozemlja na levem bregu Mure med avstrijsko in madžarsko mejo. Terciarno gričevje iz mehkih usedlin (glina, pesek prod) se s stopničastimi prehodi vzpenja nad ravnino s prostranimi hribi in širokimi ploskimi dolinami vse do državne meje. Zaobljena po večini z 250–350 m visokimi slemenami, se tu in tam dvigajo višji razgledni vrhovi. Prebivalci tega področja so po večini evangeličani.

Letos bomo torej praznovali god Marije Snežne na avstrijsko slovenski meji. Podružna cerkev Marije Snežne v Fikšincih spada pod pristojnost župnije sv. Jurija v Rogašovcih. Zidana je bila leta 1850. Sedanji župnik v Gradu, Aljaž Baša (070 455 881), pastoralno oskrbuje poleg te župnije tudi dve drugi. Stanuje v župniji Grad (272 m), 9264 Grad 186 (02 558 83 50), kjer je zavetnica Marija Vnebovzeta. Grad je največje naselje na tem področju.

Vas **Fikšinci** leži na vzpetini, od koder pogled seže čez reko Ledavo v Avstrijo in na drugo stran proti notranjosti Prekmurja. Večinsko prebivalstvo je bilo svoj čas nemškega izvora. Po vojni so se morali odseliti. V bližini je župnija Pertoča, Pertoča 53, 9262 Rogašovci, ki leži na podobnem gričku.

Zanimivost v župnijski cerkvi sv. Helene je Rupnikov mozaik, ki si ga bomo ogledali. Župnik je Jože Vinkovič (031 365 922). Obiskali bomo tudi župnijo Grad. Ta največji kraj na Goričkem je dobil ime po gradu, okrog katerega se je razvilo naselje. V srednjem veku je tu nastalo upravno središče Goričkega. Kot trg je omenjen že leta 1478. Župnijska cerkev Marijinega Vnebovzeta je eden kakovostnejših gotskih spomenikov v Pomurju. Leta 1965 so po zamisli arhitekta Plečnika zamenjali banjasti obok z odprto strešno konstrukcijo. V vasi je oljarna za bučno olje.

Program romanja:

7.00 – odhod avtobusa (župnijska cerkev Janeza Krstnika)

10.00 – sveta maša v cerkvi Marije Snežne v Fikšincih

21.00 – vrnitev v Ljubljano

Prijave: sprejemamo takoj

041 220 001 (g. župnik) ali

031 588 772 (ga. Alenka) ali osebno v pisarni župnije.

Naj naše tradicionalno romanje spremlja božji blagoslov
in priprošnja Marije Snežne!

Oznanila

Ne moremo oceniti uspehov, ki jih je požel napis na fasadi župnišča - **Naše upanje je Jezus**. Julija bo obešen že nov napis, ki bo naslednje pastoralno leto opravljal novo sporočilo. Kaj so si ob branju mislili mimoidoči, kaj je napis pomenil nam, to ve Sveti Duh. Vsekakor imamo lepo priložnost, ker župnišče stoji na lepem kraju za taka sporočila.

Naš praznik dežurstva v imenu ljubljanske škofije bo **dan celonočnega in celodnevnega čaščenja**. 4. junija je slovesen in zapovedan praznik Sv. Rešnjega telesa in krvi s telovsko procesijo. Na ta dan naj bi se zganila vsa župnija in pokazala Gospodovi navzočnosti med nami pod podobo kruha najvišje spoštovanje in neizmerno hvaležnost, da ga imamo v svoji sredi, vedno na razpolago, da se z njim srečujemo in pogovarjamo, da mu povemo vse, kar nas teži in mu izrazimo veselje, ki kipi iz našega življenja.

Ko smo zaključili šmarnični mesec posvečen Mariji, smo že vstopili v mesec, ki je posvečen Jezusovemu srcu. Ponekod imajo ta mesec vrtnice, kakor v maju šmarnice. Zato ne bomo spregledali prvega petka, **5. junija**.

Dan družin, 7. junij, ni le dan zaključka veroučnega leta, ko otroci, ki so obiskovali Veroučno šolo, dobijo spričevala. Dan družin je praznik župnije z več poudarki. Želimo se zahvaliti vsem, ki ste med letom podarili veliko časa za skupno dobro, za rast verskega življenja v župniji: članom Sveta Veroučne šole, vsem katehistinjam in katehetom, voditeljem različnih skupin, pevcem, organistom, ministrantom, čistilkam in krasilcem cerkve, cerkovniku, molilcem, članom Župnijskega pastoralnega sveta, članom Gospodarskega sveta, duhovnikom, vodstvu Finžgarjeve galerije, animatorjem in mladim ter še mnogim, ki jih nisem naštel, pa ne namenoma. Želim, da bi Dan družin bolj v ospredje postavil družino, ki je nosilka in dobrotnica življenja.

12. junija bo praznik Jezusovega srca, ki ga obhajamo liturgično, a naj nam bo kljub temu pri srcu.

16. junija bo ob 19. uri priprava na krst.

21. junija bomo v okviru župnijskega žegnanja počastili farnega zavetnika Janeza Krstnika in blagoslovili nov kip nekdanjega župnika.

24. unija bo praznik rojstva Janeza Krstnika in zvečer po slovesni maši kresovanje z bogatim programom.

29. junija bo praznik prvakov apostolov Petra in Pavla, sveti maši bosta ob 8. uri in ob 19. uri.

Med počitnicami bosta dva pomembnejša dogodka, in sicer

26. julija Krištofova nedelja z blagoslovom vozil in darovanje za misijska vozila.

11. avgusta bo tudi priprava na krst in naslednjo nedeljo krščenje.

15. avgusta bo Veliki šmaren, praznik Marijinega Vnebovzeta, ki je hkrati tudi zapovedan in celo državni praznik. Maše bodo ob 8. uri, ob 15. uri v Domu Janeza Krstnika in ob 19. uri.

Župnija Ljubljana Trnovo junij 2026

**UPORABA IGRAL NA
LASTNO ODGOVORNOST!**

Tone Kompare

Živimo na lastno odgovornost

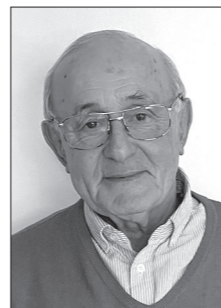
Če greste v gozd, pogosto naletite na napise: „Vožnja na lastno odgovornost.“ Ko greste preko pašnika, kjer se pasejo krave, boste opazili tablo z napisom: „Prehod pašnika na lastno odgovornost.“ Kdo je naumil tako mišljenje. Človeka že skoraj na vsakem koraku ovira, da bi imel lastno presojo. Ali bodo jutri na izhodu iz porodnišnice napisali: „Rodili ste na lastno odgovornost.“ Ali bo ministrant v cerkvi med pridigo držal plakat z napisom: „Pridigo poslušate na lastno odgovornost?“ „Na dopust greste lahko le na lastno odgovornost.“ V glasilu Slovenske Karitas v kolofonu piše: „Vsebine v prispevkih izražajo mnenje avtorjev in ne predstavljajo uradnega stališča Slovenske Karitas.“

Iz naštetih primerov, ki bi jih lahko namnožili še mnogo, štrli en sam strah, da ne bi naredili kaj narobe in da bi se izognili osebni odgovornosti. Kako naj človek spričo vsega tega ohrani dostojanstvo misleče in odgovorne osebe? Negativne posledice takih in podobnih pritiskov na človeka poznamo iz nedavne dobe totalitarizma in pandemije covid. To se prikrito in počasi nadaljuje in človeku jemlje svobodo, ustvarjalnost in sproščenost v življenju. Stvari niso nedolžne in peljejo v razčlovečenje.

Na zadnji pastoralni konferenci naše dekanije Ljubljana Center smo v sredo, 6. maja 2026 razpravljali tudi o tem, naj bo Katoliška Cerkev varno okolje za vse. Nekaj časa sem poslušal razpravo, nato sem se oglasil tudi sam in vprašal, ali nimamo pomembnejših pastoralnih vsebin kot pogovor o tem, kar nam vsiljujejo civilni krogi, ki imajo namen ustrahovati in bistvo življenja usmeriti proč od zdrave pameti? Etični kodeks imamo v Cerkvi že dvatisoč let. Imamo evangelij in Apostolska dela in še kaj drugega. Zakaj sejati strah med ljudi? Strah uničuje dela Svetega Duha.

Družba, v kateri trenutno živimo postaja shizmatična – razklana v sebi. Po eni strani proizvaja filme z nasiljem in pornografijo, kjer v začetku piše: „Za otroke mlajše od dvanajst let filma ne priporočamo,“ na videz brani otroke nemočne in odvisne od odraslih. To, kar nam podtikajo, če ne bo zmagala zdrava pamet, bo prineslo tudi katoliški veri nepopisno škodo, izgubili bomo pastoralne sodelavce in svojo dejavnost zvedli na raven civilnega življenja, ki noče slediti duhu evangelija. Na papirjih imamo zapisano vse, življenje gre pa svojo pot.

Človeka ne odrešiš s tem, da mu vseješ strah, pač pa da mu pomagaš premagati strah. Človeške zlorabe prepreči samo pravi Duh, ki ga je potrebno širiti v celotni družbi. Pa da ne bo pomote: taki nepremišljeni in omejeni predpisi so navzoči tudi na drugih ravneh družbenega življenja. Strežno osebje v domovih za ostarele ima dolžnost biti določeno minutažo pri stanovalcu in mora vse storitve zapisovati v računalnik. Z beleženjem storitev porabi več časa, kot s svojo navzočnostjo pri pacientu. Ta evropska družba gre v smer ljudi brez osebnega čutenja in osebne odgovornosti. Važno je, kar je zapisano, življenje gre pa svojo pot. Živimo na lastno odgovornost!

Mitja Borko

Župnik Ignacij Zupanc

Ignacij Zupanc je bil župnijski upravitelj v Trnovem zgolj devet mesecev, od 5. decembra 1890 do 15. septembra 1891. Svojo službo je kot administrator nastopil po smrti trnovskega župnika Franca Ksav. Karuna, graditelja nove trnovske cerkve (1854), ter jo opravljal do prihoda novega župnika Ivana Vrhovnika, avtorja kronike *Trnovska župnija v Ljubljani* (1933).

G. Ignacij Zupanc je bil rojen 17. julija 1864 v Kranju, umrl pa 22. oktobra 1945 v Predosljah, kjer je bil župnik polnih 42 let. V Predosljah je tudi pokopan.

G. Ignacij Zupanc je bil znan kot eden zadnjih slovenskih duhovnikov – homeopatov. Zanimiv je podatek, da so bili mnogi duhovniki v 19. in v začetku 20. stoletja homeopati po sili razmer, saj je na podeželju vedno primanjkovalo zdravnikov. Ker pa so bili zdravniki vedno zelo dragi, so se kmetje celo bolj bali zdravnikov kot bolezni. O g. Zupancu je tako zapisano, da so ga še leta 1937 obiskovali farani in drugi, da jim je dajal zdravila za ljudi in živino. Vedno je potrpežljivo poslušal, nato je pripravil zdravila in končno dal ljubezniva navodila za uporabo; „Kozarec vode in eno samo en košček sladkorja notri, itn.“ G. Ignacij Zupanc je bil razgledan, sočuten in ljubezniv človek.

Ime župnika Ignacija Zupanca je tesno povezano tudi s prvimi kulisnimi jasicami, ki jih na slovenskih tleh srečamo šele v začetku XIX. stoletja. Leopold Layer (1752–1828) jih je kot kranjski rojak naslikal in izžagal za domačo župnijsko cerkev sv. Kancijana v Kranju. „Kranjski otroci“, tako piše predoški župnik Ignacij Zupanc, »smo jih zopet in zopet prihajali ogledovat, in marsikatero pol ure smo stali v mrazu pred njimi, saj so nam bile tako ljube«. Konec XIX. stoletja je kranjski dekan Anton Mežnarec (1833–1900) naročil nove figure na Tirolskem. Takratni kaplan Ignacij Zupanc, ki so mu bile Layerjeve jaslice zelo ljube, je naprosil dekana, naj mu jih prepusti. Tako so Layerjeve jaslice prišle iz Kranja v cerkev sv. Siksta v Predoslje, kjer so ostale do spomladi 2018, ko jih je g. Janez Jenko, sedanji župnik v Predosljah predal Muzeju jaslic na Brezjah. Vsi ti podatki pričajo, da je imel g. Ignacij Zupanc izrazit čut za ljudi, obenem pa tudi posluh za kulturno dediščino Cerkve. Moral je biti izjemen človek! Veseli smo, da je njegovo ime povezano tudi z našo župnijo. Kipec Ignacija Zupanca bomo odkrili na žegnanjsko nedeljo 21. junija 2026 po 10. maši.

Gordana Dobrinjanin

Moje upanje raste v romanju življenja

Moje življenje je romanje. Ne romanje brez poti, ampak pot, ki se je oblikovala skozi preizkušnje, bolečino, tišino in hkrati skozi milost, ki me je vedno znova dvignila. Upanje zame ni samoumevno. Ni nekaj, kar bi imela od nekdaj. Je nekaj, kar raste – počasi, tiho, pogosto skozi solze.

V romanju življenja sem se naučila, da upanje ne pomeni, da je vse lahko ali da je vse jasno. Pomeni, da kljub nejasnosti grem naprej. So dnevi, ko je življenje lažje, in dnevi, ko je težje. A prav v teh težkih trenutkih se rojeva globlje upanje – upanje, ki ne temelji na moji moči, ampak na zaupanju, da nisem sama.

Romanje me uči potrpežljivosti. Uči me sprejemanja sebe takšne, kot sem, s svojo ranljivostjo in omejitvami. Invalidnost, izgube, slovo od ljubljenih oseb, posebej od mame, so v moje življenje vtisnili globoke sledi. A hkrati so odprli prostor, kjer se je lahko naselila Božja bližina. V tihih večerih, ko zmanjka besed, čutim, da je upanje še vedno tam – kot majhna luč, ki ne ugasne.

Upanje raste tudi v odnosih. V ljudeh, ki pridejo na pot ob pravem času. V besedi, ki jo nekdo izreče iz srca. V molitvi, ki ni popolna, a je iskrena. V romanju življenja spoznavam, da ni pomembno, kako hitro hodim, ampak da vztrajam. Da se vedno znova odločim za življenje, za zaupanje, za ljubezen.

Danes vem, da moje romanje ni naključje. Je pot, na kateri se učim živeti iz dneva v dan. Upanje ne raste v velikih zmagah, temveč v majhnih korakih zvestobe. In dokler vztrajam, dokler verjamem, dokler upam, moje romanje traja – in moje upanje raste.

Molitev za papeža Leona XIV., škof Joseph Strickland
O Gospod Jezus Kristus, večni veliki duhovnik,
Papežu Leonu XIV. Si dovolil, da je zasedel Petrov prestol v času velike zmede in trpljenja za Tvojo čredo.

Polagamo ga v Tvoje Presveto Srce in molimo, da bi se vedno bolj upodobil v Tebi – ne da bi ga vodil duh časa – temveč Duh Resnice.

Daj mu milost, da uči z jasnostjo, da vlada pravično in ponižno ter da posvečuje Tvoje ljudstvo v resnici.

Naj bo skala vernim, luč tistim, ki so v temi in zagovornik svete katoliške vere, ki so jo izročili apostoli.

Nauči nas upati ne v ljudi, temveč v Tebe – kajti Ti, o Kristus, kraljuješ tudi v Svojem trpljenju,

In nikoli ne boš zapustil Svoje Cerkve.

Naj Marija, Tvoja in naša Mati, prosi za papeža Leona XIV., da bi bil pastir po Tvojem Srcu.

Naj ga vsi Tvoji svetniki branijo pred zmoto in vodijo v svetosti.

Le v Tebi, o Kristus, je naš mir.

Le v Tebe zremo,

V tej uri in v vsakem času.

Amen.